

Sámánarc a XX. századból

Nagy Lászlónak

1

Ragyognak szárnyas emberek nők
s csillaggal szikrázván az Úr
sámánarc nézi szkafanderből
hogy sír föl isten az emberből
mikor a virágzás megkövül

2

Kezében botjogar a köre
ír azzal királyi jelet
ős arcokat meg a jövőre
valló szép emberfejeket

van balladás aranyvesszője
hármat ha sújt a temetőre
mind a sírok megnyílnak tőle
s bezárulnak a hazudott egek

3

Amióta elhagyta Iszkázt
poharai faragott sziklák
kever a borához jégverést
a röghöz meteort és magmát

istenülnek ágyúkból-visszált
harangjai kék ormokon
szavai fergeteges szikrák
szívén Bakony zúg szent vadon

seregeket sebző szabadság
villongsz ha tüze átvirrad ránk
ezernyi strófaablakon

4

A sötétség csóvákat gerjeszt
hasa alatt tűzzel e vemhes
kanca föld csak rohan rohan

a jövőhöz amely tán nem lesz
ordítózunk egy részeg kocsiban

Szájtáti táltosok csikók
 nézik: e mén betörhetetlen
 Fehér sörénye fönt lobog
 föllebbezés a fellegekben

csak a felső a Szabad Ég
 ülheti meg — az Emberért
 riadót dörgő Tórem Isten

FARKAS ÁRPÁD

N. L., az ő tajtéksörényű ménjeivel

*Voltam én harmadfű csikó a csihadó időben,
 táltosos táncú, sosem herélt-paripás;
 csiklándta szügyig érő szörfű fütyülömet,
 ha száguldtam nagy, szabad mezőkön, horhosokon át.*

*Nem zabra ment a játék! Megfontolt vihanc volt,
 míg jászol elé kötni eljövének ők —
 jó szügyelős hámmal, nyereggel, zablával,
 csikóbőrkaftban —, a tűvé-tevők.*

*Maradtam volna hőkön, pányván, majszolván
 holt szenet tenyérből, ha már enni kell.
 De akkor por piroslott föl a láthatáron,
 Felém zúdult Ő vadezüst-hajával,
 s tajtéksörényű ménjeivel —*

*Patarobajuk eretnek ének nekem,
 megváltó haramia-himnusz,
 immáron minden időben az.
 Bógessenek új s új csecsemőt a jászlak!
 Új s új táltost a pirkadó parázsnak!
 Zsibongjon mennybe a zab! —*